

[Søren P. Larsen.]

ledige, som findes her i Landet, og det er jo givet, at det maa man gøre, hvis man vil gaa til en Undersøgelse af selve Problemet, og man nøjes med at holde sig til de Grupper af ledige, som fandtes den 5. April og senere den 10. Maj, skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, men kun nævne, at Ledigheden i denne Maaned er gaaet saadan noget som 30 000 ned. Det vil altsaa sige, at Beskæftigelsen er steget tilsvarende. Ser man paa de enkelte Grupper af ledige, saa er der to store Grupper, som man straks faar Øje paa. Den første er Arbejdsmændenes Gruppe, der i April stod med en Ledighed paa 79 000 og nu i Begyndelsen af Maj er nede paa 45 000 eller en Nedgang paa rundt regnet 30 000. Det er en meget væsentlig og glædelig Nedgang. Ser vi paa de andre Faggrupper i denne Oversigt, var det naturligvis at vente, at der vilde komme mere Beskæftigelse inden for en Række af Byggefagene ved de Arbejder, der var paa-begyndt i Efteraaret, og som den lange Vinter havde faaet til at ligge stille, og derfor ser man da ogsaa, at paa en Række Omraader inden for Byggefagene er der en stigende Beskæftigelse, som man naturligvis kan notere sig med Tilfredshed. Men den anden store Gruppe, som jeg særlig vil fæste Opmærksomheden ved, er den Gruppe, der hedder Metalarbejderne, og her er det kedeligt at skulle konstatere, at der er omkring 5 000 flere ledige i Maj, end der var i April. Aarsagen hertil ligger jo lige for. Naar Raastoftilførslerne svigter, ja, saa kommer vi let ud i Tilstande, hvor en Nedgang i Beskæftigelsen bliver Følgen. Selv om vi løste Problemet for disse to Grupper, Arbejdsmændene og Metalarbejderne, alene, saa var hele Spørgsmaalet ikke løst, men jeg mener, at saa var man naaet overmaade langt frem. Nu har dette Lovforslag jo ved sin Fremsættelse den Udformning, at det kun skal gælde indtil 31. Marts 1941. Derfor mener jeg, at den Omflytning inden for Fagene, som nogle af Forslagets Paragraffer taler om — jeg tror, det er § 8, der taler saa meget om det —, samt den Tilbøjelighed, man fra Regeringens Side har lagt for Dagen til inden for visse Omraader at begrænse Tilgangen og paa andre Omraader at forøge Tilgangen af Arbejdskraft, ikke kan faa større Betydning. Jeg siger rent ud, at naar Loven kun skal gælde Sommeren og Vinteren over, saa tror jeg ikke, man skal vente sig ret meget af de Bestemmelser, som findes i Lovforslagets § 8. Hovedopgaven maa efter min Opfattelse koncentrere sig

om de største Grupper, og det er der, man skal se at finde Vej frem.

Naar jeg læser Lovforslaget igennem, ser jeg, at man adskillige Gange appellerer til Erhvervslivets Medvirken, og det er jo saare naturligt. Det er ogsaa glædeligt, som det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen gør opmærksom paa, at man inden for visse Virksomheder allerede af sig selv, paa Frivillighedens Grundlag, har fundet frem til en Forstaaelse og en Løsning af dette Problem. Jeg læste forleden i Bladene, at nede i Køge er man gaaet en anden Vej, men det, man tilsigtede, var en øget Beskæftigelse af de forhaandenværende Arbejdere, og det var lykkedes, selv om der der som andre Steder naturligvis let bliver nogen Gnidningsmodstand, naar man skal overvinde gamle Vaner og gaa ind i noget nyt.

Jeg nævner dette, fordi det, man skal bygge paa, i overvejende Grad er Erhvervslivets Evne til at tilpasse sig efter de ændrede Forhold. Derfor vil jeg ogsaa sige, at vi fra vor Side ikke ønsker, at dette Forslag skal jages igennem Rigsdagen. Naar man paakalder Erhvervslivets Medvirken, er det givet, at der maa være god Tid for de Erhvervsorganisationer og Erhvervs-virksomheder, som ønsker at gøre deres Indflydelse gældende, før Lovforslaget vedtages. De Folk i det praktiske Liv, som skal arbejde med disse Bestemmelser, som skal skabe et brugeligt Grundlag ud af disse Bestemmelser og fremkalde Resultater deraf, har et rimeligt Krav paa at blive taget med paa Raad ved Udformningen af de Bestemmelser, som de skal leve og arbejde under. Jeg vil endogsaa gaa saa vidt, at jeg siger, at hvis Rigsdagen gennemfører en Lovgivning imod Erhvervslivets Ønsker, saa er vi alle sammen klar over, at det kun bliver kummerlige Resultater, der kan opnaas, hvis man skal have en træg Modstand at kæmpe imod hele Tiden. Derfor bliver det af afgørende Betydning for os, hvorledes Erhvervslivets Repræsentanter vil se paa disse Forslag, og hvilke Ændringer de ud fra deres praktiske Erfaringer mener det paa-krævet at indføre i Lovgivningen, for hvis vi ikke tager Hensyn dertil, er jeg bange for, at Resultaterne ikke bliver ret store; og der kan, saa vidt jeg kan se paa Lovforslaget, blive Administration nok, hvis disse Bestemmelser skal ophøjes til Lov og føres ud i det praktiske Liv.

I Lovforslagets § 3 taler man om, at en Arbejdsfordeling kun maa gennemføres, saafremt det fornødne Antal egnede arbejdsløse Personer er til Stede. Jeg ved ikke,